

Kits Teleurstelling Joh. Breevoort

KIT had Dora nooit mogen lijden van het oogenblik af dat zij Dora's moeder als de aanstaande vrouw van haar vader begroette. Het meisje keek met souvereine minachting op Dora en haar moeder neer. Hoe kon vader er toe komen eene ongehuwde moeder tot vrouw te verkiezen?

Zij vond het minderwaardig van vader. Al bewoende Dora's moeder een snoezig villaatje en had zij een aardig inkomen. Natuurlijk zondeloon, overlegde Kit schamper, maar zij zou er wel voor oppassen daarvan iets te genieten; ze ging veel liever haar eigen brood verdienen.

Nog voor vaders trouwen had Kit een goedbetaalde betrekking als kinderjuffrouw gekregen, vader had haar nu toch niet meer noodig. Hij zou nu twee huishoudsters hebben, die nette moeder met haar mooie dochter!

Mooi was Dora, Kit moest 't toegeven. Zoo blank en blond met zachte blauwe oogen, lieflijk in spreken en doen. Kit wist zich ook knap, doch anders, met haar glanzend donker haar, tintelende bruine oogen en pittigen frisschen mond.

Het was vader goed gegaan in zijn huwelijk, dat moest Kit tegen haar wil ook toegeven. Zij had vader heel dikwijls alleen gelaten in zijn rouw over moeder, zocht haar eigen vermaak in hare vroolijke gezelschappen. In den lieflijken gezinskring van Dora's moeder knapte hij zichtbaar op van zijn sleepende ziekte.

Welja, ze kunnen er makkelijk komen, hoorde Kit. Vaders pensioen en haar zondeloon gaf een aardig inkomen.

Dora had altijd de vijandschap van Kit als iets heel pijnlijks gevoeld, en toen al haar goedgemeende pogingen om Kitty te naderen schipbreuk leden, sloot zij zich te inniger opnieuw bij moeder aan.

Zij hield van haar stiefvader, een stillen, rustigen man, die jaren lang zijn vrouw had gemist en zeer eenzaam was geweest. Zoolang hij werken kon, was hij weduwnaar gebleven, eenmaal gepensioneerd kon hij 't niet harden op zijn stille stadsbovenhuisje, slap en zwak als hij was.

Dora's moeder was zijn jeugdvriendinnetje geweest. Zelf reeds gehuwd, hoorde hij van den slag en de schande die haar trof. Haar bruidegom stierf in de bruidsdagen en een ruim half jaar daarna werd Dora geboren.

Kit's vader had de jonge moeder nooit meer ontmoet na zijn huwelijk; hun wegen liepen geheel uiteen.

Wel hoorde hij van anderen, dat zij als de boetvaardige zondares tot Jezus haar toevlucht had genomen, dat zij zich alle zonden vergeven wist in het bloed van haar Heiland.

Al die jaren tot haar huwelijk, leefde Dora's moeder heel teruggetrokken en uiterst ingetogen met haar dochtertje. Haar ouders lieten haar mettertijd een klein erfenisje na en zoo kon zij rustig leven en zich geven aan armen en zieken en kleine kinderen.

In haar dorpje genoot zij een zeker aanzien, of-

schoon ieder van haar omstandigheden wist. Maar Kit, geheel onkundig, verachtte Dora's moeder met heel haar trotsche ziel.

Zij was dit blijven doen, al den tijd van vaders leven en keerde zich geheel van Dora af na den dood van haar stiefmoeder.

Dora leefde als haar moeder — voor anderen. Zij had Kitty steeds op feest- en verjaardagen geschreven, de oudere zuster uitgenoodigd om te komen logeeren. Kit wilde niets van Dora weten. Zij was getrouwd, kreeg kinderen, werd weer weduwe, haar kinderen verlieten het ouderlijk nest. Kit bleef alleen. Dora zocht zij nimmer — en Kits kinderen leerden nooit tante Dora zeggen. Een enkel bezoek van Dora aan Kit bekwam haar zoo slecht, dat zij nimmer de tamelijk groote reis naar Kit ondernemen wilde.

Toch dacht Kit dikwijls aan Dora. „Moeder ik vind het heel dom van u”, had haar oudste zoon gezegd, die in geldelijke moeilijkheden zat, „je moest tante Dora in waarde houden, er valt allicht wat te erven.”

De daad bij de gedachte voegend, had hij tante Dora opgezocht en waarlijk iets losgekregen.

De oude juffrouw kon niet goed tegen klachten over gebrek en armoede. Zelve had ze steeds zoo weinig noodig gehad.

Schoorvoetend had Kit de vriendschap met Dora gezocht, al vond zij het allesbehalve prettig bij zoo'n fijne beschuit te moeten logeeren. Bijbel lezen, luisteren naar iets godsdienstigs in de Radio, 't Verveelde Kit allemaal gruwelijk. Maar je moest iets doen voor je kinderen. Kit had haar jongens beloofd Dora's erfenis voor hen „in de wacht te sleepen”.

Innerlijk wrokte Kit tegen Dora, keek zij in haar zelfgenoegzamen hoogmoed neer op Dora, de onge-trouwde stiefzuster, die niet wist wat er in de wereld te koop was en maar rustig leefde van haar moeders zondeloon. Dat Dora's moeder nooit een cent ontvangen had van de familie van haar bruidegom, wist Kitty niet. Noch haar vader, noch haar stiefmoeder vertelde Kit ooit iets van Dora's grootouders.

Dora voelde Kit's minachting wel, die was trouwens ook moeder na haar huwelijk tot een doorn in het vleesch geworden. Kit's verquizing had haar steeds weer tot God gedreven en zij wilde met heel haar ziel Kit's kwaad met goed goet vergelden. Moeder had 't Dora op haar sterfbed nog gezegd. Wees goed voor tante Kit en haar kinderen. Zij leven als onbekende menschen zelfgenoegzaam voort, toon dat je een Christin bent, dat je Jezus volgt in Zijne vermaning: Vergeef niet zevenmaal doch zeventig maal zeven maal.

Dora wilde Kit vergeven. Haar gezindheid was niet best in de laatste jaren. U hebt een zwak hart juffrouw, zei dokter telkens weer, geen vermoeienis, geen emotie, geen inspanning, hoor.

Nu logeerde Kit weer bij haar. Dora kreeg lange verhalen over de zorgen van Kit's kinderen, die maar heel schraal voor hun moeder konden zorgen, en Dora nam zich voor haar testament te wijzigen. Zij had noch Kit noch haar kinderen vergeten, maar 't leeuwenaandeel ging toch naar de armen en de zieken van haar gemeente, naar Gods volk dat Dora liefhad.

Zij overlegde, dat zij Kit wel wat ruimer bedeele kon dan zij eerst van plan was, toen zij meende dat Kit's kinderen het zelf heel ruim en royaal hadden.

Op haar ruststoel liggend dicteerde Dora den notaris haar uitersten wil. Zij voelde zich erg afgemat dezen dag, nu maar niet uitstellen wat heden gedaan kon worden.

Kit, buiten in het priëel gezeten, was ongemerkt getuige van deze handeling en zij kookte van woede. Kreeg zij dat maar, ging er zooveel heen aan vreemden, aan die fijne lui?

Dora wist niet hoe 't kwam, dat Kit dien dag zoo innerlijk nijdig tegen haar deed. Zij werd zenuwachtig van dat koppige, wrokkige gezicht, het wond de zwakke vrouw op.

„Kit, wat mankeer je toch”, vroeg zij 's avonds gelaten. „Hindert je iets.”

„Mij? Niemendal, ik ben gewoon”, snauwde Kit.

„Nee Kit, er hindert je wat, zeg het maar gerust.”

Toen viel Kit uit. Haar opgekropte hart en teleurstelling. Eigen ging toch voor. Zij waren ruim dertig jaar stiefzusters geweest. Om haar, Kitty, zoo schraal te bedeele en vreemden voor te trekken.

„Heb je geluisterd?” vroeg Dora uiterlijk rustig.

„Ja, dat kon ik niet helpen. Ik zat in 't priëel.”

„Dan heb je toch ook gehoord, dat ik den notaris jouw ten voordeele een nieuw testament liet opmaken.”

„Mij ten voordeele. Mij ten voordeele. Niet eens de helft van jouw geld.

„Maar Kit, ik ben toch vrij!” Dora's hart hamerde wild. Zij kreeg een aanval, voelde de benauwdheid opstijgen.

„Vrij, ja, dat ben je. Enfin hqu je geld hoor om 't

Te Zevenbergen veroorzaakte zware hagelslag groote schade aan de veldgewassen. Op de foto: Wat er van een paar veel belovende bloemkoolen overbleef.

anderen te geven. Ik moest eigenlijk heelemaal niets van je willen hebben.”

Dora keek Kit vragend aan. „Waarom niet Kit?”

„Waarom niet? Omdat jij heel je leven van je moeders zondeloon hebt geleefd.”

„Mijn moeders zondeloon!” Dora's oogen sperden zich wijd open. „Mijn moeders zondeloon!”

Plots viel Dora voorover. Kit ving haar op in haar sterke armen, legde Dora op den grond en riep de dienstbode.

Een hevige hartaanval, constateerde dokter. Dora kwam niet meer bij. Een hartverlamming maakte een eind aan haar zwakke leven.

Later op de begrafenis las de notaris Dora's testament voor. Het oude van jaren terug.

„Maar er is een nieuw, mijnheer”, vinnigde Kit boos. „Ik heb 't zelf gehoord, dat mijne zuster dat met u besprak.”

„Ja, met mij besprak”, stelde de notaris niet zonder leedvermaak vast. „Maar 't moest allemaal nog in orde gemaakt worden. Ik zou juist vandaag met de getuigen komen. Het nieuwe testament is niet geteekend.”

Kit kon aftrekken met haar beperkt erfdeel en haar teleurstelling was groot.

JOH. BREEVOORT

Molly Maloney, een langharige terrier, een der prijswinnaars op de Terrier-tentoonstelling te Londen.

Hoe de jeugd zich op de zoo warme dagen der afgeloopen week in het water vermaakte.